

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Sylvie Šiškeové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **M.I.T. Consulting, s.r.o.**, Baarova 1542/48, Praha 4, zastoupené advokátem Mgr. Alešem Eppingerem, Bucharova 1314/8, Praha 5, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Česká republika – Česká školní inspekce, Fráni Šrámka 2319/37, Praha 5, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 29. 10. 2018, čj. ÚOHS-R0146/2018/VZ-31305/2018/322/JSu, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2020, čj. 30 Af 112/2018-110,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2020, čj. 30 Af 112/2018-110, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 29. 10. 2018, čj. ÚOHS-R0146/2018/VZ-31305/2018/322/JSu, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Aleše Eppingera, advokáta.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Česká školní inspekce (osoba zúčastněná na řízení; dále též jako *zadavatel*) zahájila dne 16. 3. 2018 otevřené zadávací řízení za účelem zadání veřejné zakázky s názvem *Provoz InspIS 1018*. Zadavatel ještě ve lhůtě pro podání nabídek zjistil porušení § 97 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Nebyla totiž dodržena zákonem stanovená minimální doba pro konání prohlídky místa plnění, k níž mělo dojít alespoň 10 pracovních dnů před koncem lhůty pro podání nabídek. Z důvodu technické závady

informačního systému *NEN (Národní elektronický nástroj)*, kterou provozovatel tohoto systému nebyl schopen včas odstranit, nedokázal zadavatel vadu zhojit prodloužením lhůty pro podání nabídek. Tato lhůta uplynula v nezměněný okamžik a v zadávacím řízení předložily nabídku dva subjekty (jedním z nich byla žalobkyně).

[2] Zadavatel tyto nabídky hodnotil a souběžně analyzoval vadu, které se dopustil v nastavení zadávacích podmínek. Dospěl k závěru, že jde o důvod hodný zvláštního zřetele, pro který není možné po zadavateli požadovat, aby v řízení pokračoval. Dne 15. 5. 2018 proto zadavatel zrušil zadávací řízení podle § 127 odst. 2 písm. d) zákona o zadávání veřejných zakázek, jenž umožňuje zrušit zadávací řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele, které se vyskytly v průběhu zadávacího řízení a pro které nelze po zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval.

[3] Proti rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení podala žalobkyně námitky, které zadavatel odmítl. Žalobkyně následně žalovanému navrhla, aby přezkoumal úkon zadavatele. Domáhala se, aby žalovaný zrušil rozhodnutí zadavatele o námitkách i rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení. Požadovala také, aby žalovaný uložil zadavateli povinnost pokračovat v zadávacím řízení. Žalovaný návrh žalobkyně zamítl. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně rozklad, který předseda žalovaného rovněž zamítl.

[4] Proti rozhodnutí o rozkladu se žalobkyně bránila u Krajského soudu v Brně, který rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud dal za pravdu názoru žalovaného, že pojem *prezentace systému* použitý v zadávací dokumentaci odpovídal prohlídce místa plnění podle § 97 zákona o zadávání veřejných zakázek. Použitím takového označení tedy zadavatel neporušil zákon.

[5] Krajský soud dále uvedl, že zrušení zadávacího řízení je vyhrazeno pouze výjimečným případům, které stanoví zákon. Soud shrnul judikaturu k důvodům zrušení zadávacího řízení, které obstály, a zmínil také ty, které neuspěly. Vyzval však k tomu, aby zadavatelé k rušení zadávacích řízení přistupovali restriktivně.

[6] Soud dále uvedl, že v posuzované věci byly podmínky zadávací dokumentace od počátku nastaveny v rozporu se zákonem. Lhůtu pro podání nabídek se pak zadavateli již nepodařilo prodloužit mimo jiné z důvodu technických obtíží. Ačkoli zadavatel v okamžiku uplynutí lhůty pro podání nabídek věděl o nezákonnosti zadávací dokumentace, nezrušil bezodkladně zadávací řízení, ale pokračoval v něm a jednal s jeho účastníky, jako by k pochybení nedošlo. Zadavatel dokonce nabídky hodnotil, vybral nejvýhodnější z nich a vyzval žalobkyni k odstranění vad její nabídky. K uzavření smlouvy však nedošlo a žalobkyně byla vyrozuměna o tom, že veřejná zakázka byla zrušena. Soud přihlédl k dlouhému odstupu rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení od data podání nabídek (36 dnů) a uzavřel, že neshledal důvod hodný zvláštního zřetele pro zrušení zadávacího řízení. Rozpor zadávací dokumentace se zákonem od začátku zadávacího řízení není podle soudu důvod natolik výjimečný, aby jej bylo možné podřadit pod § 127 odst. 2 písm. d) zákona o zadávání veřejných zakázek.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení

pokračování

[7] Žalovaný (stěžovatel) v kasační stížnosti tvrdí, že pokud zadavatel špatně stanovil jednu ze zadávacích podmínek, je jedinou možností nápravy zrušit zadávací řízení. Zároveň odkazuje na § 263 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, který stěžovateli ukládá učinit nápravné opatření a zrušit zadávací řízení, pokud jsou zadávací podmínky v rozporu se zákonem. Stěžovateli není jasné, proč by to sám nemohl učinit sám zadavatel. Stěžovatel připomněl, že již uplynula lhůta pro podání nabídek a zadavatel neměl jinou možnost, jak vadu zhojit. Rozsudek krajského soudu podle stěžovatele není precizně odůvodněný. Podle stěžovatele není přijatelné bránit zadavatelům, aby zrušili zadávací řízení, které trpí vadou, a nutit je vynakládat veřejné finanční prostředky na základě protizákonného zadávacího řízení. Rozsudek totiž kategoricky určuje, že zadavatelé musí vždy dokončit jakkoli nesprávně vedené zadávací řízení. Stěžovatel považuje za nejvhodnější, aby byly stanoveny parametry neurčitého pojmu *důvody hodné zvláštního zřetele*.

[8] Stěžovatel předložil čtyři otázky pro zkoumání zákonnosti postupu zadavatele. Nejdříve se táže, zda je zadavatel oprávněn zrušit zadávací řízení, pokud není v souladu se zákonem. Pokud bude na první otázku odpovězeno kladně, je třeba přijmout závěr, zda je tak dáno vždy, nebo až tehdy, pokud porušení zákona naplní jistou kvalitativní či kvantitativní míru. Následně je třeba posoudit, zda této míry dosáhlo porušení v daném konkrétním případě. Nakonec je relevantní zkoumat, zda v posuzované věci nastaly nějaké další okolnosti, které potvrzují či vyvracejí to, že se jedná o důvod hodný zvláštního zřetele.

[9] Krajský soud odpovídá na první otázku záporně, což je podle stěžovatele prakticky nepřijatelné. Brání to totiž zadavateli, aby sám zrušil vadné zadávací řízení. V této věci spočívalo pochybení zadavatele v nezákonném nastavení zadávací podmínky. Stěžovatel poukázal na to, že pokud sám přezkoumává zadávací řízení, jehož zadávací podmínky nebyly stanoveny v souladu se zákonem, je jediným nápravným opatřením zrušení zadávacího řízení. Stěžovatel zdůraznil, že v posuzované věci není sporu o tom, že zadavatel pochybil.

[10] Stěžovatel shledává nezákonnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud odpověděl na první z otázek záporně a zamezil tak jakékoli možnosti zrušit zadávací řízení, jehož podmínky zadavatel stanovil v rozporu se zákonem. Krajský soud dále pochybil, pokud zkoumal pouze okolnosti podle výše navržené čtvrté otázky. Pro stěžovatele je bezpředmětné, zda zadavatel předložil právní stanovisko, o kterém tvrdil, že si ho před zrušením zadávacího řízení objednal. Zadavatel ani účastníci řízení nezpochybňují, že zadavatel při stanovení zadávacích podmínek pochybil.

[11] Stěžovatel nesouhlasí s bodem 47 rozsudku, v němž se krajský soud zabývá ekonomickými důvody zrušení zadávacího řízení. V posuzované věci podle stěžovatele o takové důvody nešlo. Stěžovatel poukázal na § 127 odst. 2 písm. d) zákona o zadávání veřejných zakázek. Zadavatel má nyní možnost zrušit zadávací řízení ze subjektivních důvodů, mezi nimi též z důvodů ekonomických.

[12] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s krajským soudem. Zadavatel měl nejprve vyložit neurčitý právní pojem *důvod hodný zvláštního zřetele* a následně jej užít na posuzovaný případ. Povaha § 127 odst. 2 písm. d) zákona o zadávání

veřejných zakázek je fakultativní. Zrušení zadávacího řízení by mělo být spíše výjimkou. Žalobkyně nevykládá, že nezákonnost zadávacích podmínek může dosáhnout míry důvodů hodných zvláštního zřetele. V souladu se zásadou transparentnosti však odmítá, aby této míry dosáhla každá nezákonnost. Rozpor zadávacích podmínek se zákonem neměl dopad do práv účastníků zadávacího řízení, zadavatele ani na zadávací řízení. Jeho zrušení bylo proto nehospodárné.

[13] Žalobkyně nesouhlasí ani s argumentem stěžovatele, že možnost zrušit zadávací řízení musí mít nejen on, ale také zadavatel. Stěžovatel nemůže zadávací řízení z tohoto důvodu rušit automaticky; jde o opatření *ultima ratio*. Žalobkyně odkazuje na ochranu legitimního očekávání a zásadu přiměřenosti. Nezákonnost zadávacích podmínek neměla dopad do práv a oprávněných zájmů účastníků ani na průběh řízení. Ani stěžovatel by tedy k nápravnému opatření nemohl přistoupit.

[14] Žalobkyně předkládá vlastní výklad bodu 47 napadeného rozsudku. Ačkoli zákon o zadávání veřejných zakázek nestanoví lhůtu ke zrušení zadávacího řízení, na situaci se (minimálně analogicky) uplatní pravidla obecného právního předpisu. Podle § 71 správního řádu je správní orgán povinen rozhodnout bez zbytečného odkladu.

[15] Zadavatel jako osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že zadávací řízení bylo zatíženo vadou, která mohla mít přímý dopad na okruh potenciálních dodavatelů. Porušení právního předpisu zadavatelem je výjimečné a nikoli běžně očekávatelné. Zadavatel nesouhlasí s tím, že jeho výklad by umožnil liberovat se z povinnosti uzavřít smlouvu s vítězným uchazečem, pokud by tak z různých důvodů nehodlal učinit. V posuzované věci jej ke zrušení zadávacího řízení vedl objektivní důvod. Zadavatel se ohradil proti výtce, že zadávací řízení nezrušil bezodkladně; snažil se totiž pečlivě posoudit existenci důvodů pro jeho zrušení. Podotkl, že pokračování v zadávacím řízení by bylo nehospodárné, neboť v jeho další fázi by žalobkyni stejně vyloučil. Její nabídka totiž nesplňovala požadavky zákona a zadávací dokumentace, k čemuž se zadavatel podrobně vyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Předmětem sporu v posuzované věci je otázka, zda a případně za jakých podmínek může porušení zákona ze strany zadavatele v zadávacím řízení dosáhnout míry *důvodů hodných zvláštního zřetele*, na jejichž základě je zadavatel oprávněn zrušit zadávací řízení.

[18] Podle § 127 odst. 2 písm. d) zákona o zadávání veřejných zakázek *zadavatel může zrušit zadávací řízení, pokud v průběhu zadávacího řízení se vyskytly důvody hodné zvláštního zřetele, včetně důvodů ekonomických, pro které nelze po zadavateli požadovat, aby v zadávacím řízení pokračoval, bez ohledu na to, zda tyto důvody zadavatel způsobil či nikoliv.*

[19] Podle § 263 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek *nedodrží-li zadavatel pravidla stanovená pro zadání veřejné zakázky nebo pro zvláštní postup podle části šesté, přičemž tím ovlivní nebo může ovlivnit výběr dodavatele nebo výběr návrhu, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy, Úřad zruší zadávací řízení nebo soutěž o návrh nebo jen jednotlivý úkon*

pokračování

zadavatele. Podle odst. 3 téhož ustanovení stanoví-li zadavatel zadávací podmínky v rozporu s tímto zákonem, Úřad uloží nápravné opatření spočívající ve zrušení zadávacího řízení.

[20] *Důvody hodné zvláštního zřetele* jsou neurčitým právním pojmem, jemuž je třeba přisoudit takový význam, který nejlépe odpovídá povaze, smyslu a účelu toho, co zákon o veřejných zakázkách upravuje. Při výkladu neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, stejně jako ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově objasnit obsah a význam užitého neurčitého pojmu (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2005, čj. 5 Afs 151/2004-73, č. 701/2005 Sb. NSS). V oblasti práva veřejných zakázek je navíc třeba dbát na to, aby výklad byl ku prospěchu efektivní hospodářské soutěže (rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2008, čj. 1 Afs 20/2008-152, č. 1771/2009 Sb. NSS, dále též např. rozsudek ze dne 27. 1. 2010, čj. 2 Afs 64/2009-109).

[21] S účinností stávajícího zákona o zadávání veřejných zakázek se množina *důvodů hodných zvláštního zřetele* ve srovnání s dřívější úpravou [§ 84 odst. 2 písm. e) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách] rozšířila. Nově zahrnuje též subjektivní důvody, včetně důvodů ekonomických. Přesto pod ni nadále nelze zahrnout veškeré (libovolné či svévolné) subjektivní důvody na straně zadavatele, ale jen takové případy, které jsou v souladu s účelem a cílem právní úpravy, resp. situace, které by byly stejně relevantní pro jakoukoli osobu v obdobném postavení. Může se tedy jednat o škálu nejružnějších případů, včetně porušení zákona, které již s ohledem na fázi zadávacího řízení nelze napravit jiným způsobem podle § 49 zákona o zadávání veřejných zakázek (shodně viz Šebesta, M., Novotný, P., Machurek, T., Dvořák, D. a kol. *Zákon o zadávání veřejných zakázek*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 964–965). Důvody vedoucí ke zrušení zadávacího řízení ale nemohou být způsobeny úmyslně, tedy pouze za účelem zrušení zadávacího řízení. Důvodem hodným zvláštního zřetele proto není jakékoli porušení postupu stanoveného zákonem bez ohledu na ostatní skutkové okolnosti případu. NSS zdůrazňuje, že se stále uplatní zásada přiměřenosti, kterou je nutno posuzovat ve vztahu k oprávněným zájmům zadavatele, stejně jako k oprávněným zájmům dodavatelů, resp. účastníků zadávacího řízení (což potvrzuje také odborná literatura; viz Krč, R., Vaněček, J. *Zákon o zadávání veřejných zakázek*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 564).

[22] Jinak řečeno, nemá-li zadavatel jinou možnost nápravy svého nezákonného postupu v zadávacím řízení, je obecně vzato oprávněn zadávací řízení zrušit. Úvahu krajského soudu, podle níž zadavatel nemůže zrušit zadávací řízení kvůli zjištění, že zadávací dokumentace byla od počátku zpracována v rozporu se zákonem, je proto zapotřebí korigovat. Za důvody pro zrušení zadávacího řízení je třeba považovat jak důvody objektivní, tak subjektivní (jak v tomto ohledu výslovně stanoví důvodová zpráva k zákonu), přičemž porušení zákona ze strany zadavatele může být jedním z nich. Není jím ale bez dalšího, bez ohledu na ostatní skutkové okolnosti případu. Ne každé, byť později nenapravitelné porušení zákona zadavatelem ospravedlňuje natolik razantní krok, jakým je zrušení zadávacího řízení. Ve vztahu k § 84 odst. 2 písm. e) zákona č. 137/2006 Sb. lze v této souvislosti odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2018, čj. 10 As 356/2017-67. Jeho závěry ohledně zrušení zadávacího řízení považuje NSS za nadále platné, neboť jsou vyjádřením zásady přiměřenosti při volbě opatření k nápravě ze strany zadavatele.

[23] Soud však na tomto místě současně upozorňuje, že závěry dřívější judikatury nejsou vzhledem k posunu v chápání *důvodů hodných zvláštního zřetele* použitelné automaticky. Zrušení zadávacího řízení z důvodu porušení zákona zadavatelem je totiž opatřením *ultima ratio*, jehož užití je namísto v případech, kdy nepostačuje žádný z mírnějších postupů v rámci autoremedury podle § 49 zákona o zadávání veřejných zakázek (opatření k nápravě učiněné zadavatelem). V této souvislosti je třeba připomenout, že jakékoli zrušení zadávacího řízení musí být i nadále vykládáno restriktivně, aby bylo zamezeno libovůli či svévoli zadavatele, která by mohla vyústit k zadávání veřejné zakázky tzv. „na zkoušku“ (rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 27. 7. 2017, čj. 30 Af 52/2015-108, a ze dne 25. 2. 2019, čj. 29 Af 81/2016-103; nebo přiměřeně též rozsudek NSS čj. 2 Afs 64/2009-109).

[24] Vodítkem pro určení, kdy porušení zákona ze strany zadavatele dosáhne intenzity dostačující ke zrušení zadávacího řízení, je možnost uložení nápravného opatření úřadem. Úřad může postupem podle § 263 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek uložit nápravné opatření, a to za splnění následujících předpokladů. Stane se tak tehdy, poruší-li zadavatel své zákonné povinnosti pro zadání veřejné zakázky, doposud nedošlo k uzavření smlouvy nebo rámcové dohody na plnění veřejné zakázky a porušení zákona způsobené zadavatelem mělo anebo alespoň mohlo mít vliv na výběr dodavatele nebo návrhu. Pro naplnění posledního předpokladu přitom postačuje i pouhá možnost vlivu na zadání veřejné zakázky, nicméně tu musí úřad prokázat.

[25] Zákon pamatuje také přímo na případy, kdy zadavatel stanoví zadávací podmínky v rozporu se zákonem. V takovém případě úřad postupem podle § 263 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek uloží nápravné opatření spočívající ve zrušení zadávacího řízení. Citované ustanovení však nelze vykládat kategoricky v tom smyslu, že jakýkoli rozpor zadávací dokumentace se zákonem o zadávání veřejných zakázek vždy povede k uplatnění nápravného opatření *ultima ratio*. Vždy je nezbytné zohlednit přiměřenost přijatého opatření z hlediska závažnosti jeho dopadů do právní sféry jím dotčených subjektů, a to nejen přímého adresáta opatření, tedy typicky zadavatele (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2020, čj. 29 Af 46/2019-56; pro úplnost je třeba dodat, že NSS citovaný rozsudek sice zrušil, stalo se tak ale z toho důvodu, že krajský soud opomenul v úvahu přicházející osobu zúčastněnou na řízení). Závěry týkající se užití zásady přiměřenosti sdílí také odborná literatura – je-li závažnost porušení zákona téměř minimální, resp. s minimálním možným dopadem do zadávacího řízení, nemělo by takové pochybení být *de facto* trestáno zrušením zadávacího řízení (Šebesta, M., Novotný, P., Machurek, T., Dvořák, D. a kol. *Zákon o zadávání veřejných zakázek*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1526–1527; podobně se vyjádřil ostatně i sám úřad např. v rozhodnutí ze dne 28. 6. 2021, sp. zn. ÚOHS-R0060/2021/VZ).

[26] Podle NSS v případech, kdy pochybení zadavatele dosáhne intenzity, která by vedla úřad ke zrušení zadávacího řízení postupem podle § 263 zákona o zadávání veřejných zakázek, může k jeho zrušení přistoupit i sám zadavatel. Opačný přístup by postrádal účelnost a měl by za následek pouze oddálení zrušení zadávacího řízení a s ním spojené neúčelně vynaložené náklady. Než tedy zadavatel přistoupí k užití § 127 odst. 2 písm. d) zákona o zadávání veřejných zakázek, musí v souladu se zásadou přiměřenosti zvážit, zda by jím způsobené porušení zákona vedlo ke zrušení zadávacího řízení i samotný úřad, pokud by proběhlo řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Jinak řečeno, zadavatel zváží,

pokračování

zda převáží zájem na dokončení zadávacího řízení, nebo zda bude nejvhodnějším postupem zadávací řízení zrušit.

[27] Posouzení, zda v tomto případě dosáhlo pochybení zadavatele intenzity, která by odůvodňovala zrušení zadávacího řízení stěžovatelem, pokud by proběhlo řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, však NSS v nynější fázi řízení nenáleží. Touto otázkou se musí zabývat nejprve žalovaný, respektive krajský soud. V této souvislosti NSS v obecné rovině podotýká, že mezi okolnosti, které je třeba při výkladu pojmu *důvodů hodných zvláštního zřetele* zkoumat, lze zařadit například intenzitu porušení zákonné povinnosti zadavatelem, případně následky, které by mohly nastat v případě, že zadavatel zadávací řízení nezruší. Mezi ty se řadí třeba riziko nevyplacení dotace nebo její části v důsledku porušení pravidel pro zadávání veřejné zakázky (např. podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů), nebo hrozící trest za přestupek podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek.

[28] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k formálně správnému závěru o nutnosti zrušit rozhodnutí předsedy žalovaného a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Fakticky byl ale rušící důvod dovozený krajským soudem nahrazen důvody uvedenými v tomto rozsudku. Nebylo proto namístě uplatnit postup umožněný usnesením rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS, a kasační stížnost zamítnout, protože NSS nepřistoupil k pouhé korekci rozsudku krajského soudu. Důvody vedoucí krajský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí totiž v podstatné míře neobstály. V projednávané věci současně není důvod rušit pouze rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť krajský soud by při následování závazného právního názoru NSS nemohl postupovat jinak, než rozhodnutí předsedy žalovaného zrušit.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] NSS uzavírá, že shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu zrušil. Vzhledem k tomu, že se nezákonnost týká již samotného rozhodnutí žalovaného, NSS současně zrušil také žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. V něm bude žalovaný postupovat podle závazného právního názoru vysloveného v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[30] Pokud NSS zruší rozhodnutí krajského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a NSS rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008-98).

[31] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Stěžovatel, byť byl k jeho kasační stížnosti rozsudek krajského soudu zrušen, celkový úspěch ve věci neměl, a proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší. Úspěch ve věci se totiž posuzuje podle osudu žalobou napadeného správního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že výsledkem soudního přezkumu bylo

zrušení správního rozhodnutí, to byla žalobkyně, kdo měl ve věci plný úspěch. V takovém případě je jí stěžovatel povinen podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit náhradu nákladů řízení před soudem.

[32] Náhrada nákladů řízení příslušející žalobkyni se skládá z:

- soudního poplatku za žalobu ve výši **3 000 Kč**;
- náhrady za zastupování advokátem v řízení o žalobě, a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a sepisu žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif]. S ohledem na § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu jde o 2 x 3 100 Kč, tedy 6 200 Kč. K tomu je třeba podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu připočíst paušální náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč, tedy celkově 6 800 Kč. Jelikož je stěžovatelčin zástupce plátcem DPH, zvyšuje se částka o tuto daň ve výši 1 428 Kč na celkových **8 228 Kč**;
- náhrady za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti v rozsahu jednoho úkonu právní služby spočívajícího v sepisu vyjádření ke kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč spolu s paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč, tedy celkově 3 400 Kč. I v tomto případě se částka zvyšuje o DPH ve výši 714 Kč na celkových **4 114 Kč**.

[33] Celkem tedy náhrada nákladů řízení činí **15 342 Kč**. Část nákladů řízení vzniklých před krajským soudem však byla žalobkyni přiznána již výrokem II. zrušeného rozsudku krajského soudu. Pokud již stěžovatel náklady řízení žalobkyni uhradil, je dále povinen uhradit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně toliko zbývajících nákladů podle výroku III. tohoto rozsudku.

[34] Osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost neuložil, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2023

Ondřej Mrákota
předseda senát